Napřed jsem tomu nemoh uvěřit, čtyrykrát jsem všechno, všecičko co jsem měl na sobě a s sebou prohledal, hadry, bágl, žracák, zkrátka všecko včetně kapsičky vod trenýrek, a nikde nic, prostě nic, ať dělám co dělám, takže musím přiznat, že jsem ztratil medicinovej váček, a to je vostuda. Já nejsem žádnej bílej indián či jak si tota parta co ty indiány bere vážně nadává, a takový ty trampy, vověšený vším možným vod camrátek a koženejch cingrlátek po vopasek rámovanej velkým nožem, malým nožem, čutorou, sekerkou, lanem, karabinou a polní lopatkou bigoškou, si prohlížím vždycky stejně jako gibona v pražský ZOO, a to je, pro vysvětlení dost exotický zvíře, ale ztráta takový pamětihodnosti jako je můj medicinovej váček, ta mrzí. Nicméně zajímavý je, že jsem si s tím gibonem onehdá výborně pokecal, samozřejmě že v gibonštině, ty skřeky zvládne každej, ale s některejma trampama, zvlášť s těma dekorovanejma, se mi to vobčas nedaří. Ale já se jim nedivím, protože usárnu jsem už dávno zahrabal na dno skříně a můj báglíček opusáček, opusáček podle toho družstva, kde přišel na svět, asi není zrovna trampskej, ale na mý "ahoj" by mi vodpovědět mohli, protože jednak ho říkám česky, jednak zdravím bez vohledu na věk první a maskáčovou bundu mám "epes páres" i s domovenkou, co je na ní můj vosobní znak s borovicí a kopečkama, jenže zas na něm nemám woodkrafťáka, teda pardon, znak lesní moudrosti. Možná jsem naivní, možná sentimentální, možná staromilskej, ale voni ti trampi se vážně kdysi na potkávání zdravili, to mi věřte.
Ale podstatný je, že jsem ztratil medicinovej váček, a z toho jsem vopravdu nešťastnej. Za to může určitě ten švec, co jsem ho viděl ve snu před minulým pátkem a byla to pomsta za to, že jsem v tom váčku měl, kromě jinýho, kousek provázku na vochranu před neblahým oučinkem temnejch sil, zvláště těch třináctkopátko-vejch, a to z lana, který sejmuli z krku voběšence a kterej mi dal jeden dědula v hospodě ve Vychylovce, na našem téměř historickým vandru s Bobem po Kysuci a po Oravě. Na ten vandr minulej tejden jsem ale asi neměl jet, zvlášť když mi Bob, kterej svatosvatě slíbil, že mi zas po létech budě dělat společnost, prej abych se nebál sám do hospody, zavolal dopoledne do fachy, aby z něj jak z chlupatý deky vylezlo, že nikam nejede, že musí napsat a do pondělka vodevzdat do redakce nějaký články, že to svatosvatě slíbil šéfredaktorce. Vošíval se do telefonu, jakoby měl mravence za košilí, a na mou poznámku, že mě taky svatosvatě slíbil, vesele zahalekal - Jó, člověče, já dělám trampskej časák, já nemám čas jezdit na vandry - v přesvědčení, že vocením jeho vytříbenej humor, jenže tohle si může nechat pro čtenáře toho jejich plátku, na mě to neplatí, já mu ten půlčák rumu nevodpustím, protože to vy asi nevíte, ale kdo z nás nepřijede na vandr i když to slíbí, dává do placu při nejbližší příležitosti půlčáček rumu, neboť neúčast vomlouvá jen přítomnost dotyčnýho v zinkový rakvi. Vono je to s Bobem těžký, von ten časopis pro trampy chtěl dělat vždycky a teď se mu to podařilo, a já když vidím to jeho nadšení, nemám odvahu mu na jeho halekání - Čet's ten článek? To jsme to zas napálili, viď - říct, že už dobře rok čtu z některej z těch čtyř nebo pěti trampskejch časáků jen sem tam někomu přes rameno ve vlaku nebo v autobuse. Jak mu mám říct, že mě nebaví číst kdože doopravdy pořádá správnou psaveckou soutěž, kdože dovopravdy hraje jen trampskou a ne folkovou nebo country muziku a kdože vlastně vydává dovopravdy správnej trampskej časopis, když na Bobovi je přímo vidět přesvědčení, že pravda je na jeho straně, a navíc je to můj nejbližší kamarád, takže můžu zodpovědně prohlásit, že to nedělá jenom z toho nadšení, a ne pro nějaký slavomanství, nebo, nedej Bože, osobní prospěch.
Já na ten vandr jel, a takhle to dopadlo, nemám medicinovej váček, a to je škoda, protože uhlík z vohně, co jsme dělali za kamaráda Hucka, kterej se zabil v autě, už asi neseženu, protože to místo je teď v přísně chráněný přírodní rezervaci, kde se smí chodit jen po vyznačenejch a

vohrazenejch stezkách a běda ti, když šlápneš vedle, neboť vochrana přírody je prioritní a navíc ti šílení vochranáři, a to mi věřte, tam hlídaj i v noci, mně to stálo pětistovku. A to jsem slyšel, že na Oravě už to došlo tak daleko, že musíte dojít na správu CHKO pro povolení ke vstupu do lesů s tím, že musíte podepsat, že jste byli seznámeni s návštěvním řádem, vo jehož příchylnosti k vandrákům bych dost pochyboval, a že jeho porušení se přísně trestá. Snad je to jen fáma, protože Orava a Kysuce jsou místo našeho témeř historickýho vandru s Bobem, kde jsme se vozili na parní mašince lesní úzkokolejky co tam kdysi postavili pro dřevaře, já to tehdy doták až na topiče a Bob na brzdaře, a na památku jsem si vod tam vodvez půlku hřebíku co se s ním přitloukaj koleje k pražcům, protože celej by se mi do medicimnovýho váčku nevlez a taky by byl moc těžkej. Kdybych to byl tušil už v sobotu a v neděli, že ten váček ztratím, tak bych si vzal nějakej hřebík, co se povalovali kolem kolejí úzkokolejky kousek pod Osoblahou, protože na tuhle trať jsme chtěli s Bobem vyrazit, abychom viděli všechny fungující úzkokolejky u nás, když Bob tak hanebně zklamal.
Sakryš, kdybych já si vzpomenul, kdy jsem na tom vandru naposledy cítil váček na krku, jenže jedinej výsledek mojí mozkový činnosti je to, že mi třeští hlava, jako kdyby se jí prohnaly armády tří císařů směrem na Slavkov, ale ten správnej vokamžik si vybavit nedokážu. Teď bych si potřeboval čichnout k pomněnce, to na paměť pomáhá, jenže kde ji na podzim vzít, a tu jedinou vylisovanou a pěkně zabalenou v celofánu jsem měl právě v medicinovým váčku. V tom vlaku na Krnov jsem ho měl, to vím určitě, protože tam se stal příčinou takový malý konverzace mezi mnou a dvěma mladejma, čistě maskovanejma a řádně trampsky vybavenejma klukama, co jsem k nim přistoupil do kupátka. Řekli ahoj, to se jim musí přiznat, a jinak jsem s nima prohodil pár slov kamže a odkudže, jenže pak jsem rozepnul bundu a voni zahlídli na mým krku medicinovej váček, a hned prej - Jé, ukaž, takovej přívěšek jsme ještě nevi-děli - a já jim hned vysvětlil, že to je medicinovej váček, že přeci šetli Vinettoua, s čímž souhlasili, jakože ho četli, a pak se ten blonďatej, kterej mimochodem musí mít štěstí u holek, zeptal, zda jsem ho koupil v trampským butiku v Praze, protože v brněnským byl předevčírem, ale nic takovýho tam neměli, a v plzeňským nemaj nikdy nic, tam prej je zbytečný jezdit. No řekněte sami, co jsem jim na to měl říct, já se jen začal smát a hoši se zbalili a vypadli z kupé a já jen zaslech jak ten druhej tomu blonďákovi říká - Vole, von to má určitě vod nějakýho rádobyumělce, co ho s tím nepustěj ani do butiku, tak to prodává po hospodách, vem si, že o tom nešvaru už psali i v časáku. Já se smát přestal a v duchu jsem si povzdechl, protože hoši by říkali asi něco jinýho, kdyby věděli, že ho pro mně vyšila Slza jako dík za mou kytaru, kterou jsem jí dal poté, co doma vyhořeli vod vadnýho plynovýho těsnění, ale možná by to taky nepochopili, protože i Bob mi tehdá hned říkal, že jsem bembela, protože kvůli holce a hloupýmu požáru se zbavit tak dobrý kytary je ptákovina, a já mu musel poprvé v životě vynadat, i když měl pravdu, žejsem si na Slzu trochu myslel, jenže v tom baráku kromě kytary uhořel i Slzinej malej brácha a Bob se mi za tohle 'faux pas' omlouvá dodnes.
Á, už vím, měl jsem ho ještě i v sobotu ráno, když jsem se myl v potůčku co teče z Prašivce, to je ten kopeček nad Třemešnou, kde jsem to zalomil na noc, a já jsem vodomil a říčky, potůčky a jezírka zbožňuju a to ráno svítilo slunko, i když bohužel naposledy tenhle vandr, a já se do slunka díval přes mlíčnej opál co je v něm duhová žilka opálu pravýho, která se ale leskne jen když se opál namočí, a čvachtal jsem nohama v ledový vodě a vzpomínal na hledání opálů u opálovej baně Josefka, který skončilo zařazením tohohle kamínku do mý léčivý sbírky k těm ostatním medicinovejm pamětihodnostem. Tam s náma byl i další z našich blízkejch kamarádů, Máca, a já dodnes pamatuju, jak nádherně klel, když v teniskách vlít do těch deseti cenťáků jemnýho bahýnka, kterýho bylo na dně štoly vopravdu bohatě, a jak ječel smíchy, když jsme na

stěně jedné ze štol našli nápis, kterej nemůžu vopakovat a kterej jasně říkal, co ve štole najdeme. V souvislosti s Mácou mě ale dodnes trápí výčitky svědomí, protože jsme mu asi ublížili, i když kluci říkaj, že si za to může sám, ale já to vidím jako dnes, byl to třetí listopadovej víkend a my seděli na boudě na Borovci, uchem nalepený na tranzistoráku, a večer nám pak brněly uši vod těch vln co rušej Hlas Ameriky, když se tu objevil Danny z Prahy, voči navrch hlavy, a roztřeseně voznamoval - Klucí, na Národní zbili spoustu lidí, hlavně študáků, a jeden je prej mrtvej a Jeseter je určitě v nemocnici - a my pak říkali vo komunistech takový věci, že by to každýmu vydalo nejmíň na tři roky, jen Máca mlčel jako zařezanej, když von totiž byl v tý straně taky. Teď, s vodstupem doby asi řeknete, tak praštil s průkazkou a co, jenže Máca to neudělal, a mi si ho začli dobírat, i já, bohužel, ale to nadšení nešlo zastavit, a nejhorší bylo to, že Máca to vzal vážně, vodešel vod nás dost ve zlým, a já nechci soudit zda kvůli nám nebo kvůli něčemu jinýmu, ale jistý je, že teď je to jeden z těch, co agitujou před zprostředkovatelnama práce a říkaj - Máte, co jste chtěli, to by se za nás nestalo - a my tomu tehdá říkali sametová revoluce a návrat do Evropy a vono to vopravdu venkoncem vedlo k lepšímu, jen se mi zdá, ale možná je to jen můj dojem, že s tím, jak za ty léta pomalu tvrdla naše měna, tvrdlo i něco v nás, jeden dost důležitej orgán, ale ne ten, co vás hned napadl a co slouží k rozmnožování, ale jeden trochu jinej, kterej k našemu ježdění ven moc potřebujeme.
Hele, víte, kde jsem ještě váček měl u sebe? V sobotu vodpoledne jsem po cestě potkal keřík jalovce a to jsem ho ještě měl, protože jsem se zaněj mimoděk chytil rukou, protože větvička z jednoho památnýho jalovce je taky součástí mejch muzejních sbírek, a měl jsem ho kolem devátý večer, když jsem došel k lomu a uviděl voheň, pravej a nefalšovanej voheň táboráku. To určitě znáte, co je to za pocit, takhle večer, když se nemůžete rozhoupat, kde to rozbalit na noc, a najednou zatmíte a chvíli napůl bloudíte a napůl nadáváte na svou nerozhodnost, a pak zčista jasna narazíte na hřejivej voheň, kde vám tramp jako vy nabídne hřejivej čaj a hřejivě vás vybídne - Támhle se rozhoď, hned vedle mý celty, je tam měkká tráva. Taková představa potěší mysl jako hradeckej rumíček jazyk, a tak se nedivte, že jsem si to hrnul rovnou k vohni, zvlášť když jsem zahlídl stetsony a zaslech lahodnej zvuk kytary, jenže najednou mi cestu zastoupil takovej hromotluk, položil mi tlapu na rameno a - Ahoj, kamaráde, z kterýpak seš skupiny, nebo mi raději rovnou ukaž průkazku - a já jen vytřeštil zrak a zažblebtal - Jakou? - a von mi zasyčel do ucha - Traperský federace - a já nevěřil svejm uším a pak pak ani tomu co se dělo dál, protože ten goriláč ukázal na můj perličkama vyšitej medicinovej váček a zařval - A hele, bílej indián! Kdes nechal legíny a mokasíny, ty nádhero! Seber se a zmiz, tady je to jen pro členy fede-race - tak jsem raději zmizel, protože jsem měl dojem, že vysvětlovat členovy Traperský federace, že nejsem bílej indián, ale vobyčejnej vandrák, je zbytečný, protože vostrý hoši z federace takový drobný nuance nerozlišujou. Když jsem se vzpamatovával z šoku a rozčarování, že žádný posezení u hřejivýho ohně s hřejivým zpěvem nebude, našel jsem si pěkný místečko na spaní pod lomem, dokonce jsem ze spacáku sem tam zaslech i pár tichejch kytarovejch tónů, co se sem donesly z lomu, a vážně bych si dosela pospal, kdyby se do toho nepřipletli lidi z Lesní ligy, kteří jak se mi později snažil vysvětlit jeden kluk s rozbitou nohou co jsem mu ji fačoval, měli morální právo na kemp v lomu a chtěli si ho na federovanejch vybojovat. Ovšem ráno jsem si polebedil skoro do deseti, a když jsem se poprvý posadil ve spacáku, tak přímo na mejch kolenou hrálo do fialova sojčí pírko, a já si ho dal do medicinovýho váčku jako suvenýr z tohohle ne příliš vydařenýho vandru, a navíc jsem ho potřeboval do série k tomu káněčímu.
No to snad né, já jsem ale blbec, tady je, ve spacáku, no to je přece jasný, to ráno jsem, ještě napůl ve spacáku, do něj dával to sojčí pírko a už jsem se hned převlíkal a asi jsem si nedal

váček zpátky na krk, zvlášť když se vod lomu zase začal vozejvat řev a já se rozho-dně nechtěl setkat s rozlícenejma ligistama ani federovanejma, takže ve spěchu váček zapad do spacáku a mně v prvním zachvatu hledání nenapadlo spacák rozbalit, protože ho mám vždycky pěkně zašňůrovanej a připravenej na další vandr, neboť věci na spaní vydržej dva tři víkendy čistý. To jsem teda rád, že je můj mediciňáček na světě, nebudu muset tu svoji sbírečku znova zakládat, protože nová by stejně nebyla to pravý vořechový, chyběl by v ní kus mýho života. To mám vopravdu radost, takže vostuda a neštěstí jsou zažehnaný a na celý tohle mý blábolení raději rychle zapomeňte. Vona to snad ani není pravda.

_____

Víťa Obůrka
Zlatý Trapsavec
Trapsavec 1990